2-25136010-12-2-23092025-1
Dosarul nr. 2-20267/25

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

31 martie 2026 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Centru)
Instanța compusă din:
Președintele ședinței,
Judecător Muruianu Maria
Grefier Cuțitaru Laurența

Examinând în ședință publică cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Daniliuc Nicolae împotriva Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Consiliului Superior al Procurorilor, Consiliul Superior al Magistraturii, Curții de Apel Centru și Judecătoriei Chișinău, cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin infracțiune și compensarea cheltuielilor pentru asistență juridică.

CONSTATĂ:

La 22.09.2025 Daniliuc Nicolae a sesizat Judecătoria Chișinău (sediul Centru) cu acțiune împotriva Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Consiliului Superior al Procurorilor, Consiliul Superior al Magistraturii, Curții de Apel Centru și Judecătoriei Chișinău, cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin infracțiune și compensarea cheltuielilor pentru asistență juridică.

În motivarea acțiunii invocă că în fapt, la 07 septembrie 2021, reclamantul, avocatul Nicolae Daniliuc, s-a adresat Procurorului General al Republicii Moldova cu o plângere penală, în care a solicitat dispunerea începerii urmăririi penale în privința procurorilor Dumitru Plămădeală și Roman Eremciuc, în privința judecătorului de la Judecătoria Chișinău (sediul Ciocana), Constantin Damaschin, precum și în privința judecătorilor de la Curtea de Apel Chișinău, Maria Negru, Alexandru Spoială și Igor Chiroșca, în temeiul art. 323 Cod penal al Republicii Moldova – favorizarea infracțiunii, art. 325 Cod penal al Republicii Moldova – corupere activă, art. 329 Cod penal al Republicii Moldova – neglijență în serviciu și în temeiul art. 339 CP RM – uzurparea puterii judecătorești.

Comunică că la informat pe Procurorul General al Republicii Moldova că, prin decizia irevocabilă a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 iulie 2019, s-a decis reluarea urmăririi penale în cauza penală nr. 2008010691 de învinuire a lui ***** și ***** de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin.

(5) din Codul penal al Republicii Moldova – escrocherie cu cauzare de daune în proporții deosebit de mari, cu înlăturarea tuturor încălcărilor depistate.

La 30 decembrie 2019, procurorul din Procuratura mun. Chișinău, Oficiul Centru, Dumitru Plămădeală, cu ignorarea totală a deciziei judecătorești din 29 iulie 2019, a dispus, a doua oară, scoaterea de sub urmărire penală în cauza penală nr. 2008010691 a învinuitei *****, învinuită de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal al Republicii Moldova, și clasarea procesului penal nr. 2008010691, din motivul că acțiunile lui ***** nu întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal al Republicii Moldova.

La 29 ianuarie 2020, prin ordonanță, adjunctul Procurorului-șef al Procuraturii mun. Chișinău, șef al Oficiului Centru, Roman Eremciuc, a respins plângerea sa, din 14 ianuarie 2020, formulată în ordinea art. 299/1 și 299/2 CPP RM împotriva ordonanței din 30 decembrie 2019.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 19 februarie 2021, judecătorul Constantin Damaschin a respins plângerea lui Nicolae Daniliuc, din 10 februarie 2020, împotriva ordonanței procurorului din Procuratura mun. Chișinău, Oficiul Centru, Dumitru Plămădeală, din 30 decembrie 2019 privind scoaterea persoanei de sub urmărire penală și clasarea procesului penal, precum și împotriva ordonanței adjunctului Procurorului-șef al Procuraturii mun. Chișinău, șef al Oficiului Centru, Roman Eremciuc, din 29 ianuarie 2020 privind respingerea plângerii din 14 ianuarie 2020 în ordinea art. 299/1 și 299/2 CPP RM.

Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău (judecători Maria Negru, Alexandru Spoială și Igor Chiroșca) din 08 iunie 2021 a fost respins ca nefondat recursul lui Nicolae Daniliuc, și a fost menținută încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 19 februarie 2021.

Astfel, susține că a informat în repetate rânduri Procurorul General al Republicii Moldova și Procurorul mun. Chișinău că ***** și Istrati Ludmila au găsit demult limbă comună cu procurorii din Procuratura mun. Chișinău, Oficiul Centru, s-au plătit bani grei, presupun el, pentru ca aceste două individe să nu fie trase la răspundere penală, iar procurorii Oficiului Centru și-au câștigat cinstit onorariile primite de la ***** și *****.

Procurorul Dumitru Plămădeală, din interese personale și materiale, presupun reclamantul, a dispus scoaterea de sub urmărire penală a lui *****, învinuită în temeiul art. 190 alin. (5) din Codul penal al Republicii Moldova, pentru care era prevăzută o pedeapsă de până la 10 ani de închisoare, din motivul că, conform încheierii judecătorului de instrucție din 10.12.2012, ***** nu mai poate fi trasă la răspundere penală.

Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 iulie 2019 a fost casată încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 17 aprilie 2019, au fost anulate ordonanțele procurorilor din 23.08.2013 și 05.11.2018 și a fost

obligată Procuratura mun. Chișinău să reia urmărirea penală în cauza dată.
Curtea de Apel Chișinău a obligat procurorul să reia urmărirea penală pe cazul dat din motivul că au apărut circumstanțe noi, care nu au fost cunoscute (sau procurorii le-au tăinuit special) la momentul clasării procesului penal – Nicolae Daniliuc, nu a fost recunoscut de către nimeni ca parte vătămată în cauza dată, nu a fost întrebat nimeni care sunt pretențiile sale față de ***** și *****. A avut și el de suferit de pe urma acțiunilor criminale ale lui ***** și *****.

Cât privește *****, comunică că procurorul în cauză a refuzat reluarea urmăririi penale în privința ei din motivul că ***** a fost menținută în calitate de bănuită un termen de 3 luni, iar ulterior a fost scoasă de sub urmărire penală.

Iar conform aceleiași încheieri a judecătorului de instrucție din 10.12.2012, în privința Ludmilei Istrati nu mai poate fi reluată urmărirea penală.

Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 iulie 2019 a fost casată încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 17 aprilie 2019, au fost anulate ordonanțele procurorilor din 23.08.2013 și 05.11.2018 și a fost obligată Procuratura mun. Chișinău să reia urmărirea penală în cauza dată.

Procurorii în cauză așa și nu s-au conformat deciziei irevocabile a Curții de Apel Chișinău din 29 iulie 2019, au scuipat pe decizia instanței de judecată din 29 iulie 2019 și așa și nu au mai reluat urmărirea penală în cauza penală nr. 2008010691.

În acest context evidențiază că sacă procurorii Dumitru Plămădeală și Roman Eremciuc, precum și judecătorii Constantin Damaschin, Maria Negru, Alexandru Spoială și Igor Chiroșca, care au examinat cauza dată, erau imparțiali și independenți, cum este prevăzut în art. 6 paragraful 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, și nu aveau interese personale și materiale în cauza dată, este convins că erau adoptate cu totul alte ordonanțe în cauza dată.

Menționează că la 15 octombrie 2021 a primit o scrisoare din Procuratura mun. Chișinău, semnată de către procurorul Veaceslav Toderiță, prin care i s-a demonstrat că procurorul în cauză este un necărturar și nu cunoaște cele mai elementare norme de procedură penală.

La 22 octombrie 2021 a contestat acțiunile abuzive, criminale și ilegale ale procurorului Veaceslav Toderiță printr-o altă plângere adresată Procurorului mun. Chișinău, în ordinea art. 299/1 și 299/2 Cod de procedură penală al Republicii Moldova.

Susține că la informat pe Procurorul mun. Chișinău, dacă nu cunoaște, că o plângere penală cu privire la o infracțiune se examinează conform prevederilor art. 19 și 254 Cod de procedură penală al Republicii Moldova – cazul se cercetează complet, obiectiv și sub toate aspectele pentru stabilirea adevărului, iar în urma probelor acumulate procurorul emite o ordonanță de pornire a urmăririi penale sau

refuză, prin ordonanță, pornirea urmăririi penale, conform prevederilor art. 274 Cod de procedură penală al Republicii Moldova. Ulterior, ordonanța procurorului poate fi contestată în ordinea art. 313 Cod de procedură penală al Republicii Moldova la judecătorul de instrucție. E destul de simplu. Sunt niște norme de drept care sunt obligatorii pentru toți, inclusiv pentru Procurorul General al Republicii Moldova și procurorii din Procuratura Republicii Moldova.

Indică că la 05 noiembrie 2021 a mai primit o scrisoare din Procuratura mun. Chișinău, semnată de procurorul Oleg Afanasii, prin care i s-a demonstrat încă o dată că și procurorul în cauză este un necărturar și nu cunoaște cele mai elementare norme de procedură penală.

Pe parcursul cercetării cazului dat, complet, obiectiv și sub toate aspectele, a solicitat organului de urmărire penală și procurorilor să ne răspundă la următoarele întrebări: din care considerente s-a ajuns în situația în care aceste două individe, numite ***** și *****, care au săvârșit infracțiuni deosebit de grave, nu mai pot fi trase la răspundere penală în temeiul art. 190 alin. (5) Cod penal al Republicii Moldova? care au fost interesele procurorilor și judecătorilor în cauza dată de a le proteja pe aceste individe, numite ***** și *****, și de a le scăpa de răspundere penală? să fie stabilite acțiunile ilegale și vina fiecărui procuror și judecător care a instrumentat dosarul dat, precum și care au fost interesele și motivele fiecărui procuror și judecător de a adopta ordonanțe și hotărâri judecătorești criminale în cauza dată? Hotărârea Parlamentului Republicii Moldova nr. 39, prin care a fost adoptată Declarația cu privire la recunoașterea caracterului captiv al statului Republica Moldova, prin care a fost denunțat fostul regim oligarhic condus de liderul Partidului Democrat din Moldova, Vladimir Plahotniuc, care se face vinovat de controlul ilegal și anticonstituțional exercitat asupra sistemului judecătoresc și procuraturii, nu este abrogată de nimeni, este în vigoare și la momentul dat și produce efecte juridice pe întreg teritoriul Republicii Moldova.

Nici până în prezent organul de urmărire penală și procurorii nu au oferit răspuns la întrebările date, nu am fost auzit, am fost ignorat și umilit de către procurori.

Mai mult ca atât, în jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în cauza Souminen v. Finlanda, reiterată în cauza Fornin v. Moldova, a constatat că „rolul unei decizii motivate este să demonstreze părților că ele au fost auzite. Mai mult, o decizie motivată oferă părții posibilitatea de a o contesta, precum și posibilitatea ca decizia să fie revizuită de către o instanță de recurs. Doar prin adoptarea unei decizii motivate poate avea loc un control public al administrării justiției”.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a formulat cerințe privitoare la desfășurarea unui proces echitabil, așa cum impune art. 6 paragraful 1 din Convenție. Astfel, Curtea a decis că textul implică obligația anchetei de a proceda

la un examen atent al tuturor capetelor de cerere formulate de reclamant, ale argumentelor și cererilor de probă ale părților, având ca scop aprecierea pretențiilor acestora pentru decizia ce urmează a fi adoptată (Van de Hurk c. Pays-Bas din 19.04.1994), iar pentru imperativele echității impuse de art. 6 paragraful 1 din Convenție există obligația autorităților de urmărire penală de a formula un ansamblu al procedurilor care să nu se finalizeze numai cu audierea contradictorie a părților.

Nerespectarea prevederilor art. 19 alin. (3) CPP RM, în sensul aprecierii date în Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului (cauza Brennan v. Marea Britanie, cererea nr. 39846/98), prin care s-a stipulat că, dacă scopul principal al art. 6 din Convenție în privința problemelor penale este asigurarea unui proces echitabil de către instanța judecătorească competentă de a determina orice acuzație penală, atunci din aceasta nu reiese că art. 6 paragraful 1 din Convenție nu este aplicabil fazei prejudiciare de examinare a cauzei.

Astfel, art. 6 paragraful 1 din Convenție poate să se refere la cauză și până la momentul când aceasta este expediată în instanța de judecată, dacă și în măsura în care echitatea cercetării judecătorești poate fi încălcată din cauza nerespectării dispozițiilor art. 6 din Convenție la faza prejudiciară de examinare a cauzei, aceasta căzând sub incidența prevederilor art. 6 al Convenției.

Prin urmare, subliniază că scrisorile procurorilor Veaceslav Toderiță și Oleg Afanasii în cauză au un caracter superficial, iar situația de fapt și de drept este analogică cu cea stabilită de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în paragrafele 90 și 91 din Hotărârea din 02.11.2010 în cauza Mătăsaru și Savinschi c. Moldova, în care, la fel, se impunea obligația pozitivă a statului de a efectua o investigație oficială și multilaterală, ceea ce înseamnă că organul de urmărire penală trebuia să depună eforturi serioase pentru a afla ce s-a întâmplat și nu trebuia să se limiteze la concluzii pripite și nefondate pentru a refuza începerea oricăror investigații și pentru a-și motiva refuzul de începere a urmăririi penale pe presupuneri și ipoteze preconcepute.

În același context, invocă că conform prevederilor pct. 22 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție a RM cu privire la aplicarea de către instanțele naționale a unor prevederi ale Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale nr. 3 din 09.06.2014, în cazul în care instanțele de drept se abțin de a da un răspuns special și explicit la cele mai importante întrebări, fără a acorda părții care le-a formulat posibilitatea de a cunoaște dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins, acest fapt se va considera o încălcare a art. 6 paragraful 1 al Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale.

În acest ordine de idei, susține că atât organul de urmărire penală, cât și procurorii nu au oferit un răspuns la toate întrebările formulate de către Nicolae

Daniliuc, prin ce au încălcat art. 1 al Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale și anume obligația generală a statului de a recunoaște oricărei persoane aflate sub jurisdicția sa drepturile și libertățile definite de Convenție.

Ulterior, la 01 martie 2022 a contestat acțiunile abuzive și criminale ale procurorilor Veaceslav Toderiță și Oleg Afanasii la Judecătoria Chișinău (sediul Ciocana), în ordinea art. 313 din Codul de procedură penală al Republicii Moldova. A informat instanța de judecată că organul de urmărire penală și procurorii au încălcat flagrant prevederile art. 19, 254 și 274 din Codul de procedură penală al Republicii Moldova, nefiind efectuată nicio cercetare penală pe cazul dat pentru a se afla adevărul, din motivul că procurorii în cauză, și nu numai procurorii, nu vor să afle adevărul, nu au nevoie de adevăr pentru a nu deranja pe cineva.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 21 aprilie 2022, judecătorul Constantin Damaschin a respins ca neîntemeiată plângerea din 01 martie 2022.

Același judecător, Constantin Damaschin, în privința căruia a solicitat începerea urmăririi penale prin plângerea din 07 septembrie 2021, a respins și plângerea împotriva refuzului procurorilor de a dispune începerea urmăririi penale în privința sa.

La 06 mai 2022 a atacat cu recurs la Curtea de Apel Chișinău încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 21 aprilie 2022. A informat instanța de recurs că organul de urmărire penală, procurorii și Judecătoria Chișinău (sediul Ciocana) au încălcat flagrant prevederile art. 19, 254, 274 și 313 din Codul de procedură penală al Republicii Moldova, nefiind efectuată nicio cercetare penală pe cazul dat pentru a se afla adevărul, din motivul că procurorii în cauză, și nu numai procurorii, nu vor să afle adevărul, nu au nevoie de adevăr pentru a nu deranja pe cineva.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2022 (judecători Ion Bulhac, Ghenadie Lîsîi și Ghenadie Morozan), cererea de recurs din 06 mai 2022 a fost respinsă ca inadmisibilă, din motivul că încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 21 aprilie 2022 nu poate fi contestată cu recurs.

Subliniază că dorește să informeze instanța de judecată că, la 21 septembrie 2006, între familia reclamantului, în persoana soției Ecaterina Daniliuc, și Centrul de Programe Internaționale SRL, condus de ***** și *****, a fost încheiat un contract de prestări de servicii în sumă de 7000 euro (117 950 lei).

Reclamantul, Nicolae Daniliuc, la 21 septembrie 2006, personal a achitat un avans în sumă de 1000 euro, ce constituia la acel moment 16850 lei. Ulterior, de către procurori, a fost recunoscut ca parte vătămată în procesul penal nr. 2008010691.

Subliniază că ***** și ***** nici până în prezent nu și-au asumat obligațiile stabilite în contractul de prestări de servicii din 21 septembrie 2006 și au refuzat să-i restituie avansul în sumă de 1000 euro.

Astfel, invocă că o reparație echitabilă a prejudiciului material direct, în sensul art. 41 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, constituie suma de 1000 euro.

Totodată, o reparație echitabilă a prejudiciului material indirect, în sensul art. 41 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, cu titlu de penalități, în conformitate cu prevederile art. 32 alin. (2) din Legea cu privire la protecția consumatorului nr. 105 din 13.03.2003, în vigoare la momentul încheierii contractului de prestări de servicii nr. 90 din 20 septembrie 2006, care stipula cu certitudine că, în cazul încălcării termenelor stabilite în contractul de prestare a serviciilor, prestatorul (executorul) achită consumatorului, pentru fiecare zi depășită, o penalitate în mărime de 10% din prețul serviciului, pentru perioada 21 martie 2007 – 22 septembrie 2025 (în total 6756 zile), ar constitui suma de 4.729.200 euro (6 756 zile x 700 euro pentru fiecare zi = 4.729.200 euro).

Suplimentar indică că o reparație echitabilă a prejudiciului moral, în sensul art. 41 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, cauzat prin infracțiune, ar constitui suma de 50000 euro.

În drept, invocă prevederile art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 14 din Pactul Internațional cu privire la drepturile civile și politice, art. 1, 6, 13 și 41 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, art. 1, 4, 7, 8 și 20 din Constituția Republicii Moldova, precum și al art. 19 și 2006 Cod civil al Republicii Moldova.

Solicită reclamantul Nicolae Daniliuc: încasarea în mod solidar de la Președintele Republicii Moldova, Procuratura Republicii Moldova, Consiliul Superior al Procurorilor, Consiliul Superior al Magistraturii, Curtea de Apel Centru și Judecătoria Chișinău, în beneficiul său, a sumei de 1000 euro cu titlu de prejudiciu material direct, a sumei de 4.729.200 euro cu titlu de prejudiciu material indirect (penalități), a sumei de 50000 euro cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin infracțiune și a sumei de 10000 lei cu titlu de cheltuieli de judecată pentru asistență juridică.

Prin încheierea din 25.09.2025, s-a sesizat Curtea de Apel Centru în vederea soluționări chestiunii privind strămutarea cererii la o altă instanță. (f.d. 60-62)

Prin încheierea Curții de Apel Centru din 06.10.2025 s-a respins ca neîntemeiată solicitarea privind strămutarea cererii, cauza fiind restituită Judecătoriei Chișinău, sediul Centru. (f.d.67-68)

Prin încheierea din13.11.2025, după înlăturarea neajunsurilor din încheierea de a nu da curs din 04.11.2025, acțiunea depusă de Daniliuc Nicolae a fost acceptată spre examinare în procedură generală contencioasă. (f.d.71-73, 78)

La 26.12.2025, prin intermediul poștei electronice a Judecătoriei Chișinău (sediul Centru), reprezentantul Consiliului Superior al Magistraturii a depus referință prin care solicită respingerea ca neîntemeiată a acțiunii. *(f.d.82-89)*

La 21.01.2026, prin intermediul poștei electronice a Judecătoriei Chișinău (sediul Centru), reprezentantul Judecătoriei Chișinău a depus referință prin care solicită respingerea ca neîntemeiată a acțiunii. *(f.d.97-100)*

La 26.01.2026, prin intermediul poștei electronice a Judecătoriei Chișinău (sediul Centru), reprezentantul Consiliului Superior al Procurorilor a depus referință prin care solicită respingerea ca neîntemeiată a acțiunii. *(f.d.92-96)*

La 06.02.2026, prin intermediul poștei electronice a Judecătoriei Chișinău (sediul Centru), reprezentantul Procuraturii Republicii Moldova a depus referință prin care solicită respingerea acțiunii ca neîntemeiată și lipsită de suport factologic. *(f.d.102-105)*

La 13.03.2026, prin intermediul cancelariei Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) Nicolae Daniliuc a depus o cerere prin care solicită modificarea cuantumului pretențiilor astfel încât solicită a încasa în mod solidar de la pârâți prejudiciu material indirect pentru perioada 23.09.2025 – 16.03.2026 (175 zile), cu titlu de penalități suma de 122500 Euro. *(f.d. 141)*

Poziția părților în ședința de judecată:

În ședința de judecată reclamantul Nicolae Daniliuc fiind citat legal, nu s-a prezentat, însă prin cererea din 28.11.2026 a solicitat examinarea cauzei în lipsa sa *(f.d.81)*. În aceste condiții, având ca suport prevederile art. 206 Cod de procedură civilă, instanța de judecată a dispus judecarea cauzei în lipsa reclamantului.

În ședința de judecată, pârâții Președintele Republicii Moldova, Procuratura Republicii Moldova, Consiliul Superior al Procurorilor, Consiliul Superior al Magistraturii, Curtea de Apel Centru și Judecătoria Chișinău, fiind citați legal, nu s-au prezentat, fiind dispusă examinarea cauzei în lipsa acestora.

Studiind cererea de chemare în judecată, precum și înscrisurile anexate la dosar, instanța de judecată consideră că cererea este neîntemeiată și urmează a fi respinsă, din următoarele considerațiuni.

În contextul pretențiilor deduse judecării, instanța reține că în conformitate cu prevederile art.5 din Codul de procedură civilă, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanţă judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertăţile şi interesele legitime.

Instanța statuează că, prin prisma iminenței respectării dreptului la un proces echitabil, garantat de art.6 din Convenţia Europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, pornind de la necesitatea asigurării dreptului

părților la o hotărâre motivată, instanța de judecată își va motiva concluziile în prezenta speță, prin prisma analizei argumentelor prezentate de către părți, raportate la materialele cauzei civile și la cadrul legal incident.

În conformitate cu art. 121 din Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească reţine spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului.

În conformitate cu art. 130 alin.(1)-(3) din Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Niciun fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor.

Fiecare probă se apreciază de instanţă privitor la pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficienţa pentru soluţionarea cauzei.

Potrivit art. 131 alin. (1) din Codul de procedură civilă, explicaţiile date de părţi și intervenienţi asupra circumstanţelor care le sunt cunoscute și care au importantă în proces urmează a fi verificate și evaluate deopotrivă cu celelalte probe […].

În conformitate cu art. 240 alin. (1) şi (3) din Codul de procedură civilă, la deliberarea hotărârii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei și admisibilitatea.

În ședința de judecată, studiind materiale cauzei instanța constată că la 07 septembrie 2021, reclamantul, Nicolae Daniliuc, s-a adresat Procurorului General al Republicii Moldova cu o plângere penală, în care a solicitat dispunerea începerii urmăririi penale în privința procurorilor Dumitru Plămădeală și Roman Eremciuc, în privința judecătorului de la Judecătoria Chișinău (sediul Ciocana), Constantin Damaschin, precum și în privința judecătorilor de la Curtea de Apel Chișinău, Maria Negru, Alexandru Spoială și Igor Chiroșca, în temeiul art. 323 Cod penal al Republicii Moldova – favorizarea infracțiunii, art. 325 Cod penal al Republicii Moldova – corupere activă, art. 329 Cod penal al Republicii Moldova – neglijență în serviciu și în temeiul art. 339 CP RM – uzurparea puterii judecătorești. *(f.d. 16-20)*

Prin scrisoarea din 15.10.2021 emisă de Procuratura Republicii Moldova, semnată de procurorul adjunct interimar al Procurorului-șef al Procuraturii mun. Chișinău, șef adjunct al oficiului Centru Veaceslav Toderiță, a fost comunicat reclamantului soluția adoptată la plângerea acestuia din 07.09.2021, totodată fiindu-i explicată și calea de atac în caz de dezacord. *(f.d. 56)*

Prin plângerea din 22.10.2021 adresată Procurorului mun. Chișinău, reclamantul Nicolae Daniliuc a contestat răspunsul oferit de procurorul Veaceslav Toderiță prin scrisoarea din 15.10.2021. *(f.d. 57-58)*

Prin scrisoarea din 15.10.2021 emisă de Procuratura Republicii Moldova, semnată de procurorul-șef al Procuraturii mun. Chișinău, Oleg Afanasii, a fost comunicat reclamantului soluția adoptată la plângerea acestuia din 22.10.2021, fiindu-i explicată și calea de atac în caz de dezacord. *(f.d. 59)*

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) nr. 10-479/2022 din 21.04.2022 s-a respins plângerea depusă de Nicolae Danicliuc împotriva acțiunilor procurorului mun. Chișinău. *(f.d. 24-27)*

Prin Decizia Curții de Apel Chișinău nr. 10r-541/22 din 16.11.2022 s-a respins ca inadmisibil recursul petiționarului Daniliuc Nicolae împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) nr. 10-479/2022 din 21.04.2022. *(f.d. 32,37)*

Prin urmare, raportând situația de fapt constatată în ședința de judecată la normele de drept relevante și analizând argumentele invocate în cererea de chemare în judecată, în coraport cu actele emise de judecători și procurori și acțiunile acestora față de reclamantul Daniliuc Nicolae, instanța de judecată ajunge la concluzia netemeiniciei și văditei nefondări a cererii de chemare în judecată.

Potrivit art. 20 din Constituția Republicii Moldova, orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime. Nicio lege nu poate îngrădi accesul la justiție.

Conform art. 15 Cod civil, apărarea drepturilor civile încălcate se face pe cale judiciară. Modul de soluționare a litigiului dintre părți până la adresarea în instanța de judecată poate fi prevăzut prin lege sau contract. Apărarea drepturilor civile pe cale administrativă se face doar în cazurile prevăzute de lege. Hotărârea emisă pe cale administrativă poate fi atacată în instanța de judecată. Referințele din prezentul cod la un judecător sau la o instanță de judecată sunt referințe și la alte organe de jurisdicție competente în condițiile legii, iar referințele la dispozițiile legale de procedură civilă sunt referințe și la regulile de procedură ale respectivelor organe de jurisdicție competente.

Dispoziția art. 19 alin. (1) Cod civil prevede că, în condițiile legii, persoana lezată într-un drept al ei sau într-un interes recunoscut de lege poate cere repararea integrală a prejudiciului patrimonial și nepatrimonial cauzat astfel.

În corespundere cu art. 2006 Cod civil, prejudiciul cauzat printr-un act administrativ ilegal sau prin nesoluționarea în termen legal a unei cereri de către o autoritate publică sau de către o persoană cu funcție de răspundere din cadrul acesteia se repară integral de autoritatea publică. Persoana cu funcție de răspundere va răspunde solidar în cazul intenției sau culpei grave. Persoanele fizice au dreptul să ceară repararea prejudiciului moral cauzat prin acțiunile indicate la alin. (1).

Obligația de reparare a prejudiciului nu se naște în măsura în care cel prejudiciat a omis, cu intenție ori din culpă gravă, să înlăture prejudiciul prin mijloace legale. În cazul în care o autoritate publică are o obligație impusă de un act adoptat în scopul protecției contra riscului de producere a unui anumit fel de prejudiciu, aceasta răspunde pentru prejudiciul de acest fel cauzat sau nepreîntâmpinat prin neexecutarea obligației, cu excepția cazului când autoritatea publică demonstrează că a dat dovadă de diligență rezonabilă în executarea obligației. Autoritatea publică nu răspunde pentru prejudiciul cauzat prin adoptarea unui act normativ sau prin omisiunea de a-l adopta.

Prevederile art. 2007 alin. (1) Cod civil stipulează că prejudiciul cauzat persoanei prin acțiunile organelor de urmărire penală, ale procuraturii sau ale instanțelor de judecată se repară de către stat integral, indiferent de vinovăția persoanei responsabile, în următoarele cazuri: a) condamnare ilegală, tragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a măsurii preventive sub forma arestului preventiv sau sub forma declarației scrise de a nu părăsi localitatea; b) aplicare ilegală, în calitate de sancțiune contravențională, a arestului sau a muncii neremunerate în folosul comunității; c) acțiuni sau inacțiuni care au dus, după caz, la: – constatarea de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin hotărâre, a încălcării drepturilor sau libertăților fundamentale ale unei persoane și dispunerea achitării unor sume în beneficiul acesteia; – pronunțarea unei hotărâri de către o instanță judecătorească națională, ca urmare a condamnării statului de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin care s-a dispus achitarea unor sume din contul statului.

Potrivit art. 1 din Legea nr. 1545 din 25.02.1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, prezenta lege constituie actul legislativ de bază care reglementează cazurile, modul și condițiile de răspundere patrimonială a statului pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile ilicite comise în procesele penale și contravenționale de organele de urmărire penală, de procuratură și de instanțele judecătorești.

Conform art. 3 alin. (1) al aceleiași legi, este reparabil prejudiciul material și moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma: a) reținerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, de declarație de a nu părăsi localitatea sau țara, tragerii ilegale la răspundere penală; b) condamnării ilegale, confiscării ilegale a averii, supunerii ilegale la muncă neremunerată în folosul comunității; c) efectuării ilegale, în cazul urmăririi penale ori judecării cauzei penale, a percheziției, ridicării, punerii ilegale sub sechestru a averii, eliberării sau suspendării ilegale din lucru (funcție), precum și în urma altor acțiuni de procedură care limitează drepturile persoanelor fizice sau juridice; d) supunerii ilegale la arest contravențional, reținerii contravenționale ilegale sau aplicării ilegale a amenzii

contravenționale de către instanța de judecată; e) efectuării măsurilor speciale de investigații cu încălcarea prevederilor legislației; f) ridicării ilegale a documentelor contabile, a altor documente, a banilor, a ștampilelor, precum și în urma blocării conturilor bancare.

În corespundere cu art. 5 alin. (1) al Legii nr. 1545 din 25.02.1998, cauzele cu privire la repararea prejudiciului material și moral se examinează în conformitate cu
normele de procedură civilă în vigoare. Organul care reprezintă statul în instanța de judecată pe această categorie de cauze este Ministerul Justiției.

Reieșind din conținutul cererii de chemare în judecată depuse de Daniliuc Nicolae împotriva Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Consiliului Superior al Procurorilor, Consiliul Superior al Magistraturii, Curții de Apel Centru și Judecătoriei Chișinău, instanța reține că reclamantul solicită repararea prejudiciului material direct, indirect și moral cauzat prin infracțiune, iar în susținerea poziției sale a invocat prevederile art. 8 din Declarația Universală am Drepturilor Omului, art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, art. 1, 6, 13 și 41 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, art. 1 al Primului Protocol adițional la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, art. 1, 4, 7, 8 și 20 din Constituția Republicii Moldova și art. 19 și 2006 Cod civil al RM, invocând dezacordul că atât procurorii, cât și instanțele de judecată din Republica Moldova au încălcat flagrant prevederile Codului de procedură penală, nu s-a efectuat o cercetare penală pe cazul dat pentru a se afla adevărul, iar instanțele de judecată au ignorat acțiunile criminale ale procurorilor și judecătorilor, în viziunea reclamantului.

Prin urmare, în contextul celor expuse instanța de judecată statuează că circumstanțele invocate în cererea de chemare în judecată nu se încadrează în condițiile apariției dreptului la repararea prejudiciului material și moral și nu implică răspunderea statului pentru un eventual prejudiciu suportat, deoarece
actul judecătoresc nu poate face obiectul unor acțiuni de răspundere materială și morală, cu excepția cazului în care vina este dovedită printr-o sentință judecătorească, iar cu referire la pretinsa încălcare a drepturilor garantate de lege, aceasta se referă în întregime la fondul actelor judiciare, la motivarea soluției emise de procurori și adoptate de instanța de judecată, la prevederile legale care, în opinia reclamantului, urmau a fi aplicate raportului juridic, însă, potrivit principiilor constituționale, nimeni, în afara instanțelor judecătorești, în ordinea și procedura stabilită de atac, nu este în drept să se implice în examinarea cauzelor de către instanțele judecătorești competente sau să se expună asupra legalității și temeiniciei hotărârilor emise.

În această ordine de idei, instanța de judecată constată că pretențiile reclamantului nu se încadrează prevederilor art. 2006 Cod civil, deoarece din conținutul normei rezultă că o condiție pentru dispunerea reparării prejudiciului constituie existența unui delict civil, iar reclamantul nu a demonstrat existența unei fapte ilicite și legătura dintre fapta ilicită și pretinsul prejudiciu cauzat, pe când, potrivit art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale, dacă legea nu dispune altfel, iar simplul dezacord al reclamantului cu actul emis de instanța de judecată nu este suficient pentru a-l considera ilegal sau pentru antrenarea răspunderii statului.

Reieșind din cererea de chemare în judecată înaintată de Daniliuc Nicolae, acesta solicită compensarea prejudiciilor materiale și morale cauzate prin infracțiune, invocând în acest sens dezacordul cu actele emise de organul procuraturii și instanțele judecătorești. Or, cerințele invocate nu cad sub incidența prevederilor Legii nr. 1545 din 25.02.1998, dat fiind faptul că angajarea răspunderii statului pentru recuperarea prejudiciului cauzat prin aceste acțiuni survine doar în cazurile strict prevăzute de lege, iar situația expusă în cauză nu se încadrează în prevederile art. 3 al Legii nr. 1545 din 25.02.1998, or simplul dezacord cu actul judecătoresc adoptat nu intră în câmpul de aplicare al Legii nr. 1545 din 25.02.1998.

Suplimentar, instanța de judecată denotă că cererea de chemare în judecată înaintată de Daniliuc Nicolae cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin infracțiune și compensarea cheltuielilor pentru asistență juridică este înaintată împotriva Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Consiliului Superior al Procurorilor, Consiliul Superior al Magistraturii, Curții de Apel Centru și Judecătoriei Chișinău, contrar normelor legale în vigoare, or normele legale citate supra acordă persoanei dreptul de a pretinde repararea prejudiciului material și moral cauzat doar în cazul în care în privința acesteia a fost aplicată o ilegalitate, pe când în speță reclamantul doar reclamă că cererea sa nu a fost soluționată conform așteptărilor proprii, în sensul pornirii cauzelor penale, fapt ce nu poate fi calificat drept temei de plată a despăgubirilor.

Totodată, pentru instanță nu sunt clare pretențiile față de pârâții Președintele Republicii Moldova, Consiliul Superior al Procurorilor și Consiliul Superior al Magistraturii, or, reclamantul nu a anexat înscrisuri din care să rezulte că aceștia ar fi adoptat careva acte în speță, iar în acțiunea înaintată nici nu a adus careva argumente la acest capitol, respectiv pretențiile în această parte se apreciază ca formale.

În concluzie, instanța constată că în prezenta speță, nu atestă se existența comiterii de către pârâți a unei infracțiuni față de reclamant, precum susține ultimul

în cererea de chemare în judecată cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin infracțiune.

Totodată se reține că în conformitate cu art. 94 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului – proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

Astfel, în temeiul art. 94 alin. (1) CPC, dat fiind faptul că acțiunea reclamantului urmează a fi respinsă ca neîntemeiată, instanța de judecată va respinge și solicitarea reclamantului privind încasarea cheltuielilor de judecată pentru asistență juridică în mărime de 10000 lei. Mai mult ca atât, la materialele cauzei nu a fost anexat niciun bon de plată care să ateste suportarea pretinsei sume cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică.

În concluzie, reieșind din probele administrate, *bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar şi apreciate, în baza art.130 CPC, din punct de vedere al pertinenței, admisibilității, veridicității, iar în ansamblul sub toate aspectele în coroborarea lor*, judecătorul consideră necesar de a respinge ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Daniliuc Nicolae împotriva Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Consiliului Superior al Procurorilor, Consiliul Superior al Magistraturii, Curții de Apel Centru și Judecătoriei Chișinău, cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin infracțiune și compensarea cheltuielilor pentru asistență juridică.

În conformitate cu art. art. 238-241 Cod de procedură civilă, instanța de judecată,-

HOTĂRĂŞTE:

Se respinge ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Daniliuc Nicolae împotriva Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Consiliului Superior al Procurorilor, Consiliul Superior al Magistraturii, Curții de Apel Centru și Judecătoriei Chișinău, cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin infracțiune și compensarea cheltuielilor pentru asistență juridică.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Președintele ședinței,
Judecător **Muruianu Maria**

Copia corespunde originalului,
Judecător ***Muruianu Maria***